

10. Útok

Kapitán Blázen vylezl z transportéru radostně uvítán Mozečkem a Mazlíčkem, kteří vytušili, že po delší době bude celá rodina doma.

Během následujících hodin postupně dorazili všichni členi posádky a sešli se v jídelně, kde již byla připravena krmě. Kokot přišel v předstihu, aby pořádně uklidil a připravil pohoštění pro Bláznova očekávaného hosta.

„Kakapitáne, Sstastarý připřítel pprávé vyvyslal sisignál, žeže jeje ppřipraven kk vyvyzvednutí,“ ohlásil Frank Bláznovi, který nervozně kouřil brko a ujídal ze stolu.

„Výborně. Pongu, Karlosi, za deset minut u malý ponorky. Vyjedeme vyzvednout Starýho přítele a jeho matku,“ oznámil do vysílačky.

„Šéfe, rozumím,“ odpověděl Pong.

„Kapitáne, jdu zapnout motory,“ řekl Karlos.

„Můj vůdce, jste si jist, že to beze mne zvládnete?“ zeptal se Kokot, který přišel z kuchyně, když zaslechl Franka.

„Prosímtě, jasně že zvládneme, hlavně to tady udělej s Urghou pěkný. Ať Starý přítel vidí, že umíme hosty pohostit,“ zamručel Blázen, típl joint a odešel.

Karlos již čekal v miniponorce, která od expedice k tuleňům prošla několika technologickými úpravami, zvláště posílením obrany a zvýšením výkonu motoru.

„Tady máš souřadnice a zkus nás tam dostat nějak nenápadně,“ podal mu Blázen papír s čísly.

„To není daleko,“ řekl Karlos, když zadal data do palubního počítače a mapa ukázala místo setkání.

„Není, takže budeme brzo zpět a Kokotovi nevychladne jídlo,“ zasmál se Kapitán a zapálil brko.

Podmořský člun zajel pod hladinu a Karlos provedl menší obhlídku ponorky. Spokojený s výsledkem kontroly zamířil k tunelu a proplul ven.

„Šéfe, furt je to tady opuštěný, ani stopa po jakémkoliv životě,“ komentoval Pong výhled ven.

„To je skutečně překvapení,“ zasmál se Blázen a pozoroval Karlose, který neopomněl vzít láhev absintu a hroudu kokainu.

„Hlavně se moc nevyndeje,“ napůl huby řekl Kapitán a potáhl z brka.

Plavba probíhala v klidu a za nějakou hodinu a půl dorazili k místu setkání. Karlos před vynořením vypustil malou sondu, aby zkontroloval okolí. Displeje ukázaly pouze jednu nenápadnou starší neoznačenou vědeckou loď a jinak bylo čisto. Kapitán Blázen vydal příkaz k vynoření.

Ze zvlněné vody nedaleko pohupující lodě vystoupila malá kupole. Kdosi rozsvítil reflektor a zamířil kužel světla na neznámý objekt. Blázen, který vše viděl na monitorech, vylezl ven jako první. Opatrně otevřel poklop a vyšplhal po žebříku na čerstvý mořský vzduch. Zhluboka se nadechl a zapálil brko.

„Ty vole, seš to ty, Blázne!“ zakřičel známý hlas.

„Starý příteli, jsem to já a nikdo jiný. Můžete se přiblížit a nalodit,“ odpověděl Kapitán.

„Áááá, rád vás znovu vidím stará dámo se smrtící holí. Doufám, že někdy budu mít čest vidět vaši hůlku v akci,“ pozdravil Pong matku Starého přítele.

„Pongu, ty divochu jeden,“ laškovně odpověděla babka a hodila po Pongovi zkušenou jiskru v oku. V bojovníkovi trochu hrklo, protože ač nechtěl, tak ho napadla prasárna.

„Musíte slézt dolů po žebříku a paňmámu snese Pong na zádech. Nebudeš s tím mít problém?“ zeptal se ho Blázen.

„Šéfe, já... já nemám problém s ničím,“ řekl Pong s velmi kamenným výrazem ve tváři.

„To je mi velmi pohodlné plavidlo,“ pochválila stará paní přepravní prostředek, ve kterém ji Kapitán uvolnil své kapitánské místo, aby měla nejlepší výhled.

„V chladáku jsou lahváče,“ řekl Blázen a posadil se vedle Starého přítele. Pong ochotně přiskočil, vyndal a otevřel tři pivka.

„Tak na zdraví, ty starej šmejde,“ pozvedl Starý přítel pivo na pozdrav.

„Na zdraví, jak se vůbec máš?“ řekl Blázen.

„Starej kamaráde, tak nějak pořád normálně. Hotel vydělává, tak si nestěžuju. Ale zato ty ses pěkně rozjel. Když sem o tobě objevil první zprávy na síti v médiích, docela sem zíral. Sem po tý tvý poslední návštěvě netušil, že ses rozhod expandovat do Galaxie.“

„A co sis jako myslel?“ zasmál se Kapitán a odklepl popel.

„Že ste vykradli sklad s nějakějma čínskejma technologickejma novinkama a budeš někde zalezlej, dokud se situace neuklidní,“ odpověděl Starý přítel.

„Heh,“ usmál se Pong.

„Nojo, nemohl jsem ti tenkrát povědět všechno, ale teď uvidíš, co a kdo všechno mi říká pane,“ řekl Blázen.

Cesta mrtvým mořem uplynula rychle a po hodině a půl Karlos naváděl ponorku k vjezdu do jeskyně.

„Kapitáne, máme problém,“ řekl Karlos a sledoval výstup ze sonaru.

„Jakej ty vole?“ ozval se Pong.

„Skener ukazuje přítomnost několika čínských ponorek velmi nového typu.“

„Chceš říct, že nás ti šmejdi našli?“ vykřikl Blázen.

„Kapitáne, vypadá to tak,“ konstatoval Karlos.

„Co budeme dělat?“ řekl Pong.

„Můj vůdce, slyšíte mě?“ ozval se z reproduktoru Kokotův hlas.

„Jo, slyším,“ odpověděl Blázen.

„Jsme v obležení Číňanů, musel jsem spustit silové pole. Každopádně mám pro vás připravený záchranný plán, ale bude to asi trochu házet. Dej mi k mikrofonu Karlose,“ vysvětlil Kokot situaci.

„Slyším tě,“ oznámil Karlos.

„Poslouchej mě, nejvyšší možnou rychlostí vyrazíš ke vstupu a já na krátký okamžik vypnu pole. Musíme vše akorát dobře načasovat, protože jinak zemřete.“

„Kokote, to je skvělý teda, dej mi pár sekund, ať se připravím,“ odsekl Karlos a sehnul hlavu k lajně.

„Omlouvám se za drobné komplikace, ale vyřešili jsme horší věci,“ chmurně pověděl Blázen a v duchu byl poněkud nasrán.

„Nic se neděje, já stejně komunisty nesnáším, takže jim pořádně natrhnete prdel,“ zachechtala se stará dáma a otevřela zubama lahváče.

Karlos nastavil parametry a domluvil s Kokotem časový sled.

„Tak ukaž krásko, co v tobě je,“ řekl a pustil motor na plný výkon. Loď vystartovala maximální možnou rychlostí a zanechávala za sebou prudkou brázdu vody, jenž rozvířila bahno s usazeninami. Čínské ponorky zareagovaly a vyslaly několik torpéd. Naštěstí pro Blázna a jeho přítele rozvířený materiál zmátl navigační senzory zbraní, takže vybuchly, aniž by došlo k poškození ponorky.

„Ty vole, to je hustý,“ konstatoval Pong, kterému v těle vybuchla adrenalinová nálož.

„Drž hubu a nekecej,“ odsekl Karlos, který byl plně soustředěn a snažil se dostat včas k jeskyni.

Čínské ponorky rozhodně neměly ambice vzdát útok a zkusily dostihnout Blázna, ale bylo to pozdní rozhodnutí, protože Kokot právě vypnul ochranné pole a Karlos vplul do ústí jeskyně. Ponorku v poslední chvíli minulo malé torpédo a jakmile vjela do tunelu, Kokot znovu nahodil energetickou ochranu.

Jak po chvíli Blázen zjistil, to malé torpédo byla Kokotem vyslaná slabší atomovka, která podvodní explozí zničila všechny bolševické útočníky.

„Pěkně ste jim natrhli prdele,“ zasmála se stará dáma a upila z lahváče.

„Mami, nebud' sprostá,“ požádal ji Starý přítel.

„Synku, nekecej mi do života, já jsem zabíjela komunisty, ještě než ses narodil,“ přísně odpověděla dáma. Vnitřek ponorky utichl.

„Vítám vás tady,“ stála na molu Urgha a vedle ní Jack, Doktor, Frank a Kokot s Mozečkem a Mazlíčkem.

„Co to proboha je?“ vylekaně vykřikl Starý přítel.

„Moje posádka a přátelé,“ řekl s úsměvem Blázen a postupně je všechny představil.

„Můj vůdce, omlouvám se, ale něco budeme muset s těmi Čiňany udělat. Snaží se dostat i do Stanice na Titanu, ale to se jim nepodaří, stejně jako bezmocní budou zde.“

„Takže jsme v bezpečí?“ ujistil se Blázen.

„Můj vůdce naprosto a na libovolně dlouhou dobu.“

„Výborně, tak se půjdeme věnovat našim vzácným hostům. Problém s čínskejma komunistama vyřešíme později,“ rozhodl Blázen a spadl mu kámen ze srdce. Byl rád, že jim nic nehrozí.

V pozorovatelně vládla příjemná nálada. Stoly se prohýbaly pod tíhou jídla a různorodých lahví ze všech koutů vesmíru.

„Ty vole Blázne, já když sem študoval všechny ty články o tobě, tak sem naprosto nevěřil, kam jsi to dotáhl,“ nepřestával Starý přítel s chválou.

„Nemusíš mi furt honit ego, nezapomněl jsem na naše začátky, kdy sme dýlovali kyselinu a hipísáckou lásku vojákům. Byli jsme zkurveně mladí a idealističtí,“ kouřil Blázen joint.

„Ale bylo to krásný a nezapomeň, že máminy zdroje byly fakt skvělý. Zvlášť ti dva vlasatci s fabrikou na LSD, takový srdcaře jsem dodneška nepotkal. Teda kromě tebe.“

„Starý příteli, ještě náš čeká spousta dobrodružství, akorát si je prostě užijeme z jiný pozice. Sme zkušený, otrkaný a víme, že svět není žádná romantická procházka rajskou zahradou, kde se nažereme láskou, mírem a ezosračkama.“

„Blázne, furt nesnášíš ezoteriku a hledání smyslu života v úhlu pohledu na hvězdy?“

„Starej parťáku, čím sem starší, tím víc mě tyhle bláboly mrdaj. A pak přijde Pong se svojí šaolinskou magií a mizí v kouřech a lítá vzduchem. To by ses posral.“

„Šéfe, vy ste cynik,“ zachechtal se Pong a natáhl lajnu.

„Ale není, tvůj šéf je jen krutej realista, ale nikdy nebyl svině a takový lidi sou vzácný,“ řekl moudře Starý přítel a podal matce lahváče.

Základnou otřásly jakési exploze.

„Můj vůdce, Čiňani na nás poslali několik atomovek,“ oznámil Kokot od terminálu, kde nepřestával sledovat situaci kolem Základny.

„Starý příteli, proběhne ohňostroj, který neuvidíme,“ pousmál se Blázen a začal balit nové brko.

„Vypadá to, že jsi zvyklej. Chtěl sem se zeptat na toho fascinujícího robota. Řekni mi, kde se dá něco takovýho sehnat?“

„Kokot je hrozně starej model, takový už nejsou k mání,“ řekl Kapitán.

„Blázne, když jsem byla mladá, dělala jsem v bordelu a tam jsme jednoho takového měli. Oni totiž byli solidně vybavení a měli takovou výměnou sadičku různých...,“ ozvala se stará dáma.

„Mami...?“ potočil hlavu Starý přítel.

„Co synku? Si myslíš, že když sem stará, že bych nezvládla jednoho pár tisíc let starýho plechovýho dědka?“ oponovala stará paní.

„Mami, to si nemyslim, ale nevím jestli je vhodný mít takový řeči.“

„Starý příteli, já s tím nemám problém. Kokot má skutečně takový kufřík s různými nástavci, občas je bere k Madam Kawasaki. Ať si s ním jde maminka promluvit sama, je přeci dospělá, ne?“ s úsměvem řekl Blázen.

„Ty seš takovej miláček,“ pohladila ho po hlavě Stará dáma, těžce se zvedla a opírajíc o hůlku odešla za Kokotem.

„Kokokote, mamáme pproblém, Čičiňani nanám zzkokoušej hahaknout popočítač,“ přerušil Frankův hlas laškování penzistky a Kokota.

„Cože?“ pohlédl Kokot na terminál. Opatrně odsunul nápadnici, jenž pochopila důležitost hlášení a s pomocí berle se postavila na nohy.

Kokot začal rychle analyzovat situaci a potvrdil Frankovo zjištění.

„Můj vůdce, čínští soudruzi zkoušejí nabourat naše počítače. Pokud bude možné, zkusím útočníky izolovat a chytit do pastí.“

„A když se ti to nepodaří?“ křikl Blázen.

„Odpojím je a restartuji servery,“ odpověděl Kokot a ponořil elektronickou mysl do hlubin počítačového systému.

„Není to nic vážného, že ne?“ promluvil Starý přítel.

„Ničeho se neboj, kdyby došlo na nejhorší, máme Ponga a tvoji matku,“ usmál se Blázen a zapálil brko.

Pong zkusil něco říci, ale stará dáma mu zavřela rukou ústa a pokračovala v šeptání prasáren do ucha. Občas lupla okem po Urghze, která pochopila, která bije a jen se škodolibě usmívala.

„A co ten tvůj doktor, umí léčit?“ řekl Starý přítel, aby řeč nestála.

„Ale kdeže, to je můj vesmírný pilot. Ovládá červí díry a může nás dostat kam chceme,“ odpověděl Kapitán a započal rozhovor o své skvělé posádce.

Frank s Kokotem mezitím tvrdě pracovali a zkoušeli izolovat útočící hackery. Velmi brzo zjistili, že ti šmejdi zaútočili na dvě prastaré služby a dokázali v nich najít několik děr. Kokot je nechtěl úplně zabít, aby Čiňané nezískali podezření, že jsou prozrazeni a přesměroval postupně jejich provoz do zabezpečeného prostředí. Potřebovali nasbírat velké množství dat, aby byli schopni zhruba triangulovat ponorku, ze které byl spuštěn kybernetický útok.

Základnou nepřestávaly otřásat výbuchy atomovek a pravidelně dunění některé jedince uspávalo. Stalo se tak, že stará dáma usnula na Pongově rameni, který měl nasazený neutrální výraz. Doktor byl zalezlý u sebe v ubikaci, Jack a Karlos s lahví v ruce poslouchal vyprávění starých přátel, Urgha nosila chlebíčky a Mozeček uklidňoval Mazlíčka, který se choulil pod stolem.

„Můj vůdce, máme je v pastí a za chvíli budeme vědět, odkud na nás útočí. Jsou dobří, ale ne jako my,“ oznámil Kokot.

Velitel jedné z čínských ponorek, plujících v bezpečné vzdálenosti několika kilometrů od jeskyně, pozoroval tým hackerů, kteří připojení neurálním rozhraním usilovně pracovali na nabourání datové sítě Základny. Netušili, že jsou pod bedlivým Kokotovým dohledem a předpokládali, že jsou uvnitř. Frank je vpustil do svého testovacího prostředí, které vypadalo skoro stejně jako produkční počítače. S tím jediným rozdílem, že cokoliv v něm změnili, nemělo vliv na samotnou Základnu.

Čínským specialistům trvalo nějakou chvíli, než jim došlo, že jsou v pastí. V tu samou chvíli začal ječet varovný signál, který dával najevo, že se blíží tři velmi rychlá torpéda. Kapitán komunistické ponorky vydal rozkaz k úhybným manévřům a ostatní plavidla zkusily torpéda zastavit. Marně.

Netušili, že uvnitř hory v pozorovatelně Kokot rozdal Pongovi, Starému příteli a Bláznovi joysticky, vytáhl plátno a vypustil tři torpéda.

„Kdo první sundá ponorku s hackerama je borec,“ naznačil úsměv, zavlnil knírkem a pustil aktivované zbraně skrz silové pole.

Blázen, Pong a Starý přítel přijali výzvu a navigovali torpéda směrem k určenému cíli. Zobrazená mapa mořského dna jim usnadňovala orientaci a úspěšně uhýbali všem protiopatřením, o něž se čínští námořníci pokusili.

Tři zelené body neomylně mířily k červenému bodu, který se snažil uniknout. Vše bylo marné, za nadšeného jásotu hráčů a pozorovatelů tři odjištěná torpéda narazila do nepřátelské ponorky.

Poslední sekundy života posádky zasažené lodi byly ve znamení paniky a strachu. Než došlo implozí ke zničení trupu, nesl se vnitřkem zoufalý řev volající různými čínskými dialekty o pomoc.

„Ty vole, to bylo skvělý. Vy si skutečně dokážete užít i boj,“ pokyvoval Starý přítel hlavou a netušil, že má v sobě ještě tolik schopnosti koncentrace.

„Si už Starý příteli zapomněl, jaké to je být v ohrožení a nucen tak k podávání výkonů?“ pousmál se Blázen.

„To víš, trochu sem na hotelu zakrněl. Ale s tebou to snad rychle přejde. Co myslíš, že bude dál?“

„Starochu, to nevím. My jsme v klidu, tak zatím můžeme nechat tohle rozhodnutí na čínskejch debilech,“ otevřel Kapitán dalšího lahváče a začal balit jointa.

„Můj vůdce, odpojil jsem celou Základnu od celogalaktické sítě, ať nás znovu neotravují,“ přišel mezitím Kokot.

„Víš co mě trochu sere?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, co?“

„Že jsme trochu podcenili obranu Základny a nerozmístili za ochranným polem nějaký poloautomatizovaný obranný systémy. Nechce se mi vyplouvat v ponorce ven.“

„Můj vůdce, to zatím rozhodně nebude potřeba,“ odpověděl Kokot uklidňujícím elektronickým hlasem.

Zábava probíhala v poklidu dál, rušená pouze výbuchy atomových torpéd, kterými Číňané nepřestávali bombardovat horu s jeskyní.

„Blázne, budeš mít asi hodně mocných nepřátel,“ řekl host a otevřel lahváče.

„Starý příteli, nechtěj ani vědět. Pár magorů mezi nima rozhodně je a teď to vypadá, že kvůli mně nějaký dokonce povstali z mrtvejch.“

„To jde?“

„Starochu, prej jo,“ usmál se Blázen a dobalil nový brko, „kde máš vůbec matku?“

„Šla vyvenčit Mazlíčka, našla v tý potvoře docela zalíbení,“ řekl Starý přítel.

„Nojo, von umí bejt roztomilej, když chce drbání,“ potáhl Kapitán z jointa.

„Můj vůdce, Číňané nás zkouší kontaktovat,“ oznámil Kokot.

„A co chtějí?“

„Můj vůdce, vůbec netuším, ještě jsem hovor nepřijal.“

„Tak ho Kokote pusť na plátno,“ rozladně řekl Blázen a potáhl z brka.

Projektor vypustil proud světla a osvětlená plocha ukázala čínského ponorkového kapitána.

„Jsem major Chen Jen a chtěl bych vyjednat vaši kapitulaci,“ promluvil.

Kapitán Blázen, Pong, Karlos a Starý přítel vyprskli současně smíchy. Kokot zachoval neutrální výraz, ale knírkem provedl několik ironických vlnek.

„Majore Chene, vypadáme snad, že bysme chtěli kapitulovat? Ty vole, nám je tady skvěle, máme zásoby, spojení se světem, tak proč bysme měli odcházet do nějaký pojebanýho čínskýho zajetí?“ s těžce přemáhaným smíchem konstatoval Blázen. Major Chen nasadil zmatený výraz, protože takovou odpověď očividně nečekal.

„Ale mohli bysme chvíli pokecat, ne?“ pokračoval Kapitán.

„To bychom mohli, co byste rádi věděli?“ odpověděl major.

„Jak jste nás našli? Kolik vás je se ptát nebudu, to není podstatná informace,“ zeptal se Blázen.

„Proč pro vás není důležitý náš počet?“ nechápal Chen Jen.

„Vyhledali sme přeci celou říši,“ odpověděl za Kapitána Pong.

„Aha, rozumím,“ řekl Chen sklesle, „ale k tý první části otázky řeknu, že jsme vás zaměřili před nějakým časem během průchodu atmosférou.“

„Hmmm...“ začal mručet Kokot.

„Jo, vím Kokote, kdy se to stalo,“ otráveně odsekl Blázen.

„My jsme původně nevěděli, že jste to vy, ale jednomu našemu analytikovi se něco nezdálo a podrobil data z radarů hlubšímu zkoumání,“ pokračoval Chen, „dokud nenarazil na povědomou signaturu. Sice jste se pokusili dobře zamaskovat loď, ale ne dokonale.“

„Aha,“ típl Blázen vykouřené brko.

„Pane Blázen, pak už bylo všechno hodně jednoduché a proto jsme tady. Víte mimochodem, že je na vás vypsaná čínskou vládou velmi tučná odměna?“

„Už zas?“ zvedl Karlos hlavu od kokainových čar.

„Na nás je pořád někde vypsaná odměna, ale povětšinou už spíše symbolicky, protože se snažíme udržovat pouze přátelské vztahy,“ řekl Blázen, jenž balil nového špeka.

„Aby bylo jasno. Z kapitulace nebude nic?“ zeptal se Chen.

„Rozhodně se nemíníme vydat do vašeho zajetí, to je snad jasný. Pozdravujte nadřizené a třeba se někdy uvidíme v lepších časech,“ s jedovatým úsměvem odpověděl Blázen a slastně zapálil brko. Majoru Chenovi pokleslo nadšení a s otráveným výrazem ukončil spojení.

„Vypadá to, že neměl příliš radost,“ řekl Starý přítel, který celou dobu tiše poslouchal.

„Nikdo nemá radost, když se dobrovolně nevydáš. Srazí to ego, ale my se nikdy nevzdáváme. Kor když víme, že jsme v naprostém bezpečím,“ konstatoval Blázen.

„Chtěl bych mít tvůj optimismus, vždycky si ho rozhazoval plnejma hrstma.“

„Starý příteli, to sem já. Ale nebejt mý posádky, nebyl bych to co sem,“ pověděl skromně Blázen.

„Můj vůdce, máme další problém,“ oznámil Kokot.

Po kratší chvilce, kterou musel Kapitán rozdýchat za pomoci jointa, promluvil.

„Ach ty vole, co zas?“

„Můj vůdce, Číňané rozmístili rušičky a jsme zcela úplně odříznuti od okolního světa.“

„Eh, to znamená co?“

„Můj vůdce, nemůžeme přijímat ani vysílat.“

„Takže si ani nenaladím svůj oblíbený seriál?“ ujišťoval sám sebe Blázen, že chápe o čem jde řeč.

„Můj vůdce, nenaladíte.“

„A ani se nedostaneme transportérem na Titan?“

„Můj vůdce, nedostaneme.“

„Kokote, tak to sme teda v prdeli?“

„Můj vůdce, nejsme. Ještě máme hodně možností,“ uklidňoval Kokot Blázna.

„To rád slyším,“ vyfoukl Kapitán dým.

„Starý příteli, takováhle situace nastala poprvý. Dosud nikdo nevěděl, kde je moje Základna umístěna,“ omlouval se Kapitán, kterého přepadla opilecká teskná nálada. Ostatně jeho přítel na tom nebyl lépe.

„Neomlouvej se, já sem taky úplně našrot a asi odejdu za chvíli spát. Jsem z těch tvejch jointů a panáků solidně vyřízenej. Nejsem už nejmladší,“ řekl mu přítel.

„To nejsme, ale jednou tě vezmu na svoji novou turistickou planetu, abys poznal pořádný paření. Víš, že mi patří planeta, kde v oceánech žijou opravdu pravý a neklonovaný ryby? Strašně moc ryb a jinejch mořskej potvor. Na nebi lítají ptáci a v lesích žijou hromady zvířet.“

„Živý zvířet sem neviděl hodně dlouho, takovou nabídku rozhodně neodmítnu, ale teď jdu spát,“ pověděl Starý přítel a těžce se zvedl z křesla.

„Já tu zůstanu a proberu s Kokotem naše další možnosti.“

„Kokote, máme vůbec nějaký možnosti?“ zeptal se opatrně Blázen, když Starý přítel odešel.

„Můj vůdce, předpokládám, že ano, ale musím se jít podívat do tajného a nejtajnějšího skladu.“

„Takže ty možnosti musíš nejdřív vymyslet?“

„Můj vůdce, já něco vymyslím,“ řekl Kokot uklidňujícím hlasem. Nebo si aspoň myslel, že by mohl Kapitána uklidnit, ale nebylo tomu tak.

Blázen zatím nedával svoje obavy najevo, ale izolace od vnějšího prostředí ho znervózňovala.

Velitel čínské operace Chen právě probíral telekonferencí varianty dalšího postupu.

„Soudruzí, potřebujeme přijít s nějakým řešením. Ostřelováním atomovkami ničeho nedosáhneme a Kapitán Blázen se nám směje do ksichtu. Někaké nápady?“

Po krátkém tichu promluvil jeden z důstojníků.

„Majore Chene, mohli bychom zkusit průnik skrz jejich transportér.“

„To by šlo?“

„Majore Chene, teoreticky ano. Nechal jsem provést několik skenů a možná máme shodu s některými velmi starými dokumenty.“

„To znamená co?“ pořád nechápal Chen.

„Majore Chene, pověřil jsem vědecké oddělení, aby zkusilo zkonstruovat transportní modul a teoreticky máme možnost dostat dovnitř vojáky.“

„Šanci k úspěchu máme jakou?“

„Majore Chene, malé, ale pořád větší, než zkoušet úspěch s atomovkami.“

„Dobře,“ zamyslel se Chen, „ať se připraví speciální jednotka.“

Ve vědeckém oddělení při Pekingské univerzitě to vřelo. Několik generálů horečně diskutovalo a vědečtí vedoucí potili litry vody.

„Skutečně budeme riskovat životy 25 nejlepších vojáků? Vyzkoušeli jste vůbec to zařízení?“ ptal se jeden z generálů.

„Provedli jsme několik testů a simulací, které naznačují, že průchod na Základnu je možný. Finální rozhodnutí je však na armádě,“ odpověděl ředitel výzkumného ústavu.

„Ehm,“ odfrkli si generálové, „riskneme to tedy?“

„Ústřední výbor nás nechá popravit, pokud to nezkusíme. Víte, jak moc je Kapitán Blázen sere?“ řekl generál s největším počtem rudých hvězdiček.

„Soudruzi, spusťte akci,“ rozkázal vrchní generál a setřel pot z čela.

V laboratoři vládl ruch. 25 vojáků v plné výbavě se chystalo vstoupit do zařízení, které je buďto zabije nebo přenesení na Základnu Kapitána Blázna.

„Soudruzi, protože nebudeme mít zpětnou odezvu, jelikož cesta je jednosměrná, vstupujeme do neznáma a nevíme, co nás na druhé straně čeká. Doufám, že velké vítězství,“ promluvil velitel výsadku a pak se otočil k vědcům.

„Zapněte ten krám,“ přikázal.

Kovová komora transportního modulu začala hučet.

„Do toho nesmyslu budeme vstupovat od nejnižší šarže po nejvyšší, to znamená, že jdu jako poslední. Vojíni, do řady,“ řekl velitel a odešel k ovládacímu panelu.

První muž vešel do komory a dveře se za ním zavřeli. Objevil se záblesk a voják byl pryč.

„Další,“ rozkázal generál a pozoroval vědce, který se značně potil.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se ho.

„Soudruhu generále, všechno je v nejlepším pořádku, jenom musím poštelovat parametry. Trochu skáčou do červených čísel, ale nic tragického,“ odpověděl muž v bílém plášti.

„Dobře, další,“ řekl generál, který tušil, že v pořádku experiment asi úplně nebude.

V transportní místnosti na Základně začal svítit modul, jenž otevřel dveře a vyplivl ven chuchvalec čehosi, co kdysi byly kosti, maso a orgány.

Toto transportér zopakoval ještě třikrát, než vypadla polovina těla s hlavou, která mrkala a cosi chrčela.

Až šestý voják prošel celý, tedy pokud odmyslíme, že mu chybělo ucho a několik prstů.

„No doprdele, co to kurva je,“ uklouzl po krvavé hromadě. Rychle se však zvedl a čekal na zbývajících devatenáct kolegů. Poslední vstoupil velitel jednotky.

„Soudruhu veliteli, přenos neproběhl úplně v pořádku. Prvních pět zemřelo,“ řekl zástupce.

„To se dalo čekat, vědátoři měli zpočátku nějaký problémy. Každopádně většina z nás žije a vypadá to, že jsme i na správném místě. Už jste se připojili k počítači a stáhli mapu?“

„Jsme připravení spustit akci,“ potvrdil zástupce.

„Perfektní. Soudruzi nyní se rozdělíme do skupin po pěti a vyčistíme tohle místo od všeho odpadu. Když uspějeme, povýšení nás rozhodně nemine,“ zahájil velitel operaci.

„Rozkaz, soudruhu veliteli,“ zasalutovalo čínské přepadové komando a vytvořilo čtyři skupiny. Velitel pootevřel dveře do chodby a opatrně se rozhlédl. Nikoho neviděl, takže otevřel dokořán a vstoupili do prostoru suterénu. Zkontrolovali energetické centrum s laboratoří a ověřili, že v nich nikdo není. Vedle výtahové šachty otevřeli vstup do servisního vchodu a začali stoupat po žebříku k přízemí a pozorovatelně.

Netušili však, že Kokot po posledním pokusu o přepadení vybavil celou Základnu pohybovými senzory a nezapomněl ani na klimatizační potrubí se servisními průlezy. Už ve chvíli, kdy začala přepadová jednotka vylézat jeden po druhém z transportního zařízení, začal Pong organizovat obranu.

„Šéfe, jste s Kokotem, Jackem, Karlosem a Urghou furt v Pozorovatelně? Máme tady přepadení,“ oznámil Pong komunikátorem.

„Ty vole, jaký kurva přepadení? Jo sme tady,“ zamručel otráveně Blázen.

„Šéfe, zůstaňte tam, posílám pomoc a já se tady vypořádám se zbytkem šmejdu. Bude to brnkačka na krční páteři, nebojte se ničeho. Pong konec.“

„Kokote, co budeme dělat?“

„Můj vůdce, budeme věřit Pongovi. Pomoc již jede výtahem.“

„Kdo to kurva může bejt?“ přemýšlel v duchu Blázen, když zrovna výtah cinknutím oznámil zastavení. Dveře otevřely chřtán a do chodby vstoupila stará dáma se smrtící holí.

„Paňmámo, zrovna vy?“ překvapeně ji přivítal Karlos.

„Panáčku, máš něco proti?“ zasmála se chraplákem stará dáma a předvedla hůlkou několik velmi efektních triků.

„Pojďme si dát panáčka, než sem ti blbečci vyšplhají po žebříku,“ navrhla stará paní a zamířila rovnou k baru, kde již Urgha rozlévala sladké dámské pití s vysokým obsahem alkoholu.

„Na zdravíčko,“ pozdvihl Kapitán Blázen sklenku a řádně ťukli, až sklo zazvonilo.

„Můj vůdce, už jsou tady,“ ukázal Kokot na monitor, kde bylo vidět, že někdo odsunul kryt větrací šachty a do chodby vstoupil první ozbrojenec.

„Vypadá to, že víc než pět jich nebude. Těšila jsem se na víc blbečků,“ povzdechla stará dáma a šouravým krokem šla uvítat útočníky.

„Madam, pokud počítám dobře, v přízemí je dalších patnáct kousků připravených zemřít,“ řekl Kokot, který přepínal kamery a zjišťoval situaci. Stará paní ho ale již neposlouchala, respektive spíš nic neslyšela. Zastavila před dveřmi a počkala, až je automat otevře. Pak se všourala do chodby.

„Matičko, co vy tady děláte?“ překvapeně zastavil skupinu velící, kterého očividně stařena dost překvapila.

„Panáčku, chci dojít k výtahu. Hrozně mě bolí nohy,“ odpověděla stará paní, šourala se a klepala hůlkou o podlahu.

„Babičko, ale my vás budeme muset zneškodnit,“ řekl další muž.

„Panáčku, to nepůjde.“

„Proč by to nemělo jít?“ zarazil se velící.

„Protože panáčku mám v plánu umřít přirozenou smrtí. Jsem příliš stará, než aby mě zabili nějakí blbečci.“

„My nejsme blbečci,“ odsekl kdosi.

„Ale jste, zapletli jste se s odhodlanou špatnou důchodkyní,“ zamumlala a několikrát udeřila hůlkou do podlahy.

„Už to asi ukončíme. Babičko otočte se a pojdte s námi. Aspoň uvidíte, jak tady všechny pozabíjíme,“ řekl velící.

„Panáčci blbečci, to se velmi pletete,“ usmála se stará dáma a provedla výpad hůlkou.

„A ty vole,“ konstatoval Blázen, když viděl, kterak matka Starého přítele hůlkou vyrazila velícímu vojákovi hrtan a šokovaná oběť se dusila vlastní krví.

Překvapený nebyl jenom Kapitán, ale i zbývající čtyři útočníci na krátký okamžik ztuhli šokem. Stará dáma se smrtící hůlkou toho využila a zabila dva z nich velmi rychlými zásahy okovaným koncem hole do očí. Měla na svůj věk docela sílu, takže dokázala zarazit hůlku až do mozku, což zajistilo okamžitou smrt.

„Bábo zasraná,“ vykřikl útočník a pokusil tasit zbraň z pouzdra.

„Střílet po mě blbečku nebudeš,“ zvedla stará paní hůlku, zamířila a zmáčkla malé ukryté tlačítko. Z hole vylétla ocelová špička, která skončila střelci mezi oči.

„Hergot, vy jste nečekaný oříšek. Máte ráda chladný zbraně, jo?“ řekl zbývající muž a vytáhl dva ohromné nože.

„Ty máš koule, to se mi líbí,“ usmála se dáma, zaujala obranný postoj a pozdvihla hůlku.

„Já tě zabiju,“ zakřičel voják a vyběhl proti stařence. Ta provedla svižný odraz, nad hlavou mu udělala salto a dopadla na obě nohy. Stihl se tak akorát otočit, aby viděl hůl, kterou mu zarazila nosním otvorem hluboko do hlavy.

„Blbečci,“ řekla stará dáma a začala kapesníčkem čistit hůlku.

„Teda babi, vy ste šílená,“ vstoupil Blázen s Kokotem a okamžitě sundal vojákům masky.

„Číňani zasraný,“ řekl Karlos.

„Jdeme pomoci mladému pozabíjet zbytek bolševiků. Jak já je nesnáším,“ odhodlaně pověděla babka a nebylo námitek.

Sjeli výtahem do přízemí a opatrně vylezli do chodby.

„Někde zde pobíhá dalších patnáct členů přepadového komanda,“ pověděl Kokot.

„Tak je půjdeme hledat. Bude stačit, když najdeme Ponga,“ řekl Blázen a potáhl z brka.

„Zkontrolujeme nejdřív pro jistotu velín a pak projdeme celou Základnu místnost po místnosti,“ rozhodl Kokot a otevřel dveře do řídicí místnosti. Ta byla podle očekávání prázdná, akorát uprostřed stál vysmátý Pong.

„Starý příteli, počkáme až se v hale rozdělí, pak doprovodím maminku k výtahu a půjdu je vyřešit,“ řekl Pong v jídelně, když dokončil krátký rozhovor s Bláznem.

„A co bude s námi?“ zeptal se Starý přítel.

„Tady budete s Doktorem a Frankem v bezpečí, dokud se nevrátím. Mozeček s Mazlíčkem jsou velmi dobří hlídači, s nima se nemusíte ničeho bát,“ pokračoval Pong a podíval se po domácím mazlíčkovi, jenž láskyplně olízl vlastní suchou tvář. Starý přítel si nebyl jist a nevypadal o nic klidnější.

„Synku, neboj se ničeho, takovou královskou zábavu jsem již dlouho nezažila,“ uklidňovala ho stará dáma.

„Matko, ty mi dávaš, víš že už ti dávno není sedmdesát,“ odpověděl hodný potomek.

„Vypadá to, že část zmrudů jde do skladiště a k molu a k nám míří pět pěkných kousků,“ pozoroval Pong monitor.

„Jste si jistá, že na ně máte?“ optal se ještě jednou staré paní.

„Ty jedno zvíře, vypadám na umření?“ usmála se stařenka a poklepala kovovým koncem hole o podlahu.

„To ne, tak jdeme,“ vytáhl Pong meče a otevře dveře jídelny.

Pětice překvapených maskovaných útočníků právě kontrolovala dveře, když vstoupil do chodby Pong s meči v rukou. Jedním svihem meče zbavil překvapeného vojáka hlavy a promluvil ke staré paní.

„Vy dva ty napravo, já si vezmu ty dva nalevo.“

„Takhle se mi to líbí,“ usmála se babka a zatočila hůlkou nad hlavou.

Pong zpacificoval své dva protivníky rychle. V podstatě ani nechtěl Urghze přidělovat práci s uklízením, takže nepředváděl složité triky a zůstal u staré dobré dekapitace. Navíc chtěl vidět stařenku při práci.

A rozhodně velmi rychle pochopil, že babka je první liga. Hůlka ji tančila v ruce a dirigovala smrtící hru. První útočník schytl silný úder kovářím přes levé ucho, jenž prorazil ušní bubínek a vrazil kůstky hluboko do mozku. Zakomíhal sebou a druhý náraz hole do druhého ucha dokonal vše, co bylo potřeba dokonat. Prasklé kůstky přetřaly jednu z tepen a mozek nepřítele začala zaplavovat krev. Velmi brzo začala unikat všemi možnými otvory v hlavě a druhý zabiják nechápavě zíral.

„Překvapení, blbečku!“ vykřikla stará dáma a provedla hůlkou starý šaolinský trik, který Pong poznal a ocenil kvalitu provedení. První část spočívala v zásahu rozkroku a druhá v přeražení krční páteře přesně v okamžiku, ve kterém se oběť bolesti sehnula.

„Ty vole, to čumím, kde jste se to naučila?“ pokýval Pong znalecky hlavou.

„Jeden z mých bývalých manželů mě naučil pár kousků pro sebeobranu,“ odpověděla stará dáma a čistila konec hole od krve.

„Rozhodně vidím, že se neztratíte, běžte paňmámo za Urghou a dejte si panáka, jste opravdu roztomilá,“ usmál se Pong a doprovodil matku Starého přítele k výtahu.

Když viděl, že se stará paní o sebe postará v pohodě sama, šel pokračovat v zabíjení ve skladišti a skončit s ním na molu. Ti zmrdi mu nemají kam zmizet.

Ve skladu vládl klid a jen automaticky rozsvěcovaná světla naznačovala, kde je zrovna detekován pohyb.

„Krásnej výraz ,blbecci‘, babka má opravdu smysl pro humor,“ usmál se Pong pod vousem a vytáhl meče. Neměl příliš chuť zdržovat se nějakým složitějším zabíjením, protože byl doma a chtěl mít domácí klid. Vzal to strategicky z nejzadnější části skladiště přes vrcholy regálů, takže ozbrojenci vůbec netušili, že jsou seshora pozorováni. Byli celkem dobří, ale ne tak, aby dokázali odhalit zabijáka Ponga.

Ten vyčkal okamžiků, kdy se vojáci míjeli v křižovatkách mezi regály a skákal na ně jak šílená opice. Povětšinou blbecci nestačili ani zareagovat a už jim padaly hlavy k zemi.

Zbývali poslední čtyři čmucharové, kteří očumovali zaparkované ponorky u mola. Pong vyšel ze skladu skoro ve stejném okamžiku jako matka Starého přítele s Bláznem z chodby u obelisku.

„Šéfe, vidím, že jste v naprostém pořádku. Dáma je velmi šikovná, žejo?“ pozdravil.

„Jak jsi na tom?“ zakřičel Kapitán a dýmal z jointa.

„Šéfe, zbývají támhleto poslední blbečkové,“ ukázal mečem k ponorkám.

To už čínští vojáci tušili, že něco není v pořádku. Jakékoliv pokusy o spojení s kolegy ve zbrani byly marné, proto odjistili samopaly a spustili střelbu.

„Šéfe, všichni k zemi, to sou ale zmrdi,“ křikl Pong a čekal dokud nevyprázdní zásobníky a budou muset přebít. Jakmile se tak stalo, vstal a velmi rychle vyházel několik ocelových šipek, které skončily zaražené mezi očima či přímo v očích jednotlivých střelců.

„Kurva, to ste hoši trochu posrali, roztrítlet nám výmalbu,“ vyplivl slinu a schoval meče.

„Šéfe, tady sme hotovi, je možná načase pokecat zase s jejich velitelem.“

Kapitán Blázen sebral jednu z ležících vysílaček a zkusil ji zapnout. Protože se mu to nepovedlo, předal ji Kokotovi, aby ji zkusil rozchodit. Ten jako technicky zdatný to dokázal a vrátil ji do rukou svého vůdce.

„Chen slyší, jak dopadla operace?“ mluvil z vysílačky známý hlas. Nikdo neodpověděl.

„Je všechno v pořádku?“ promluvil Chen znovu. Blázen vyfoukl dým.

„Všechno je v naprostém pořádku, akorát po těch kreténech zůstal bordel, kterej musíme uklidit.“

„S kým to mluvím?“

„Chene, už se známe,“ odsekl Blázen.

„Kapitán Blázen. Předpokládám tedy, že mí lidé jsou mrtvi.“

„Naprosto, jak by řekla tady ta stará milá dáma, byli to hrozní blbečci,“ smál se Blázen.
„Co bude dál?“ zeptal se Chen.
„Co by bylo, mezitím co budem uklízet, vy se čestně vzdáte a odtáhnete odsud,“ konstatoval suše Kapitán.
„To asi nepůjde,“ odpověděl Chen po krátkém přemýšlení.
„V tom případě se nemáme o čem bavit,“ řekl Blázen.
„To nemáme,“ souhlasil Chen a ukončil spojení.

„Šéfe, co budem dělat?“
„Můj vůdce, dovolil by navrhnout, aby si všichni šli odpočinout, já uklidím a mezitím zkusím konečně vymyslet, jak se jich zbavit,“ vstoupil rychle do rozhovoru Kokot.
„Přesně to sem měl na mysli, teda to ohledně odpočinku,“ usmál se Blázen a zapálil brko.

V čínské velitelské ponorce vládl chaos. Velení bylo rozhořené neúspěchem mise a horečně přemítalo o dalších krocích.

„Veliteli Chene, za chvíli dorazí největší přenosný zdroj energie, který máme k dispozici. Zkusíme zhroutit jejich silové pole nadměrným množstvím energie,“ promluvil jeden z mladších důstojníků.
„Konečně někdo kreativní, kdy tu bude?“ řekl Chen.
„Očekáváme příplutí ponorky během několika minut, příprava zabere asi další dvě hodiny.“
„Výborně, dejte vědět, až budete připraveni,“ s jistou úlevou v hlasu odpověděl Chen.

Vědecká ponorka oznámila svoji pozici během deseti minut a okamžitě její vědecká posádka začala připravovat zdroj k zapnutí. Museli rozmístit několik senzorů pokud možno nejbliž silového pole, ke kterým vodou přivedli velmi tlusté kabely a provedli předběžné zátěžové testy. Po nějakých třech hodinách oznámili veliteli operace, že jsou hotovi.

„Soudruhu Chene, jsme připraveni zapnout zařízení a pustit do nepřátelského silového pole gigantické množství energie.“
„Spusťte to a upečte je jak kuřata,“ rozkázal Chen.

„Můj vůdce, hlásím silný výkyv energie,“ oznámil Kokot Kapitánovi, který na pozorovatelně pokračoval v rozhovorech se Starým přítelem.
„Co zase furt? Nechtěj nám dát pokoj?“ otráveně otočil hlavu.
„Můj vůdce, pouští do pole opravdu velké množství energie,“ pokračoval Kokot.
„Znamená to nějaký vážnější problém?“ nerozuměl Blázen úplně nastalé situaci.
„Můj vůdce, stavitelé nám zanechali opravdu výkonné kondenzátory, které všechnu energii pohltnou a vrátí do systému. Jednoduše řečeno, ušetříme šťávu.“
„Tak to je v pohodě, přijď až se stane něco důležitějšího,“ odpověděl Kapitán a vrátil se k rozhovoru s přítelem.

Přesně po hodině ve velitelském můstku vědecké ponorky začala narůstat nervozita z přicházejících dat.

„Soudruhu veliteli, kdo z nás informuje soudruha majora Chena?“ promluvil jeden z přítomných.
„Soudruzí, chcete tahat sirky?“ zeptal se velitel. Mezi účastníky zašuměl nesouhlas.
„Soudruhu veliteli, ale to je váš úkol komunikovat s jinými soudruhy veliteli,“ oponoval kdosi.
„Jsem to jenom zkusil,“ odsekl velitel, „a je skutečně jistý, že nám brzo dojde energie?“
„Naprosto jistý, veškerá čísla hovoří naprosto srozumitelně. Odčerpávají energii neuvěřitelnou rychlostí.“
„A rozhodně není chyba na naší straně?“ ujišťoval se velící.
„Rozhodně ne, musí tam mít kondenzátory o nám nepředstavitelných kapacitách,“ řekl jeden z vojenských vědců.
„Dobře, zavolám tedy majorovi,“ s obavou odpověděl velitel a na panelu vysílačky naladil frekvenci velitelské ponorky.

„Soudruhu Chene, máme problém,“ oznámil. Krátce bylo ticho, než se ozval rozčilený hlas.
„Jakej kurva máme zase problém?“
„Soudruhu Chene, našemu energetickému zdroji dochází energie.“
„Co to je za blbost, jak vám může dojít šťáva, vždyť jste říkali...??“ nechápal Chen situaci.
„Nějakým způsobem nás vysávají, ale nevíme přesně jak,“ vstoupil do rozhovoru jeden z vědců.
„Tak dělejte co můžete. Chen konec,“ řekl viditelně rozmrzelý velitel operace a ukončil spojení. Vše ve stejný čas, v jakém došla energie. Kontrolní světla ve vědecké ponorce zablikala, počítače zhasly a veškeré funkce přešly do nouzového režimu.
„Tak tady sme skončili,“ řekl kdosi.

„Můj vůdce, právě těm amatérům došla energie,“ oznámil Kokot. Kapitán Blázen zvedl hlavu od rozehraných karet, které mastil se Starým přítelem.
„Nějak brzo,“ řekl s úsměvem a vyfoukl dým.
„Můj vůdce, taky jsem čekal mnohem víc, kondenzátory nejsou nabitě ani z šedesáti procent.“
„Kokote, tak v tom případě jim plán nevyšel podle plánu.“
„Můj vůdce, však znáte čínské plány,“ naznačil Kokot úsměv.
„Znám, na nás prostě nemaj. Co chceš dělat dál?“
„Můj vůdce, půjdu konečně do tajného skladu zjistit, jestli bych tam nenašel cokoliv užitečného,“ odpověděl Kokot a zvedl se.
„Blázne, takovej bláznec zažíváte neustále?“ zasmál se Starý přítel.
„Většinou je to zábava, akorát s těma komunistama je to hrozný, jsou jak osiny v prdeli a nepřestávají se srát do věcí, do kterých jim je naprostý hovno,“ nasraným tónem řekl Kapitán.
„No jo, znám to z našich dolů. Dokud řádně platíš za ochranu, všechno je naprosto v klidu,“ souhlasil Starý přítel.

Pozorovatelná byla opět plná ruchu. Stará dáma se smrtící holí dokončila prohlídku Pongovy sbírky zbraní a společně dorazili k Bláznovi.

„Šéfe, tahle dáma je neuvěřitelná, škoda že není o pár desítek let mladší, hned bych jí to dělal celej tejden,“ pochválil svoji novou přítelkyni.
„Tak snad v lásce věk nehraje roli, máma se určitě nechá ukecat,“ s ironickým úsměvem řekl Starý přítel.
„No táák,“ začal Pong, ale stará paní ho šťouchla mezi žebra a Urga spustila mohutný smích.
„Kakapitáne, mumůžu něněco řířict?“ promluvil z komunikátoru Frank.
„Co se zase děje? Povídej.“
„Kakapitáne, proprozkoumal sesem tutu čičínkou vyvysílačku aa mumůžu jijim heheknout přpřenosový sysstém,“ koktal Frank.
„Pomůže nám to nějak?“ nechápal Blázen a odklepl popel z brka.
„Nenepomůže, aale mumůže bybýt prprdel, prprotože jijim mumůžeme pupustit dodo všvšech momonitorů aa rereproduktorů poporno.“
„Cože jim můžeme...?“ nerozuměl Kapitán.
„Šéfe, říká, že těm debilům můžeme pustit porno. Hned pro nějaký běžím,“ skočil do rozhovoru Pong.
„Nikam nepůjdeš, pustíme jim video, jak parádně paříme,“ rozkázal Blázen.
„Franku, bude velkej problém, přesměrovat odsud k nim obraz a zvuk našeho paření?“
„Kakapitáne, žažádnej prproblém. Jjdu nana toto,“ vykoktal Frank.
„Starý příteli, teď trochu ty zmrdy nasereme. Nikdo se nechce dívat ze železný rakve hluboko pod vodou na frajery, který spokojeně pařej,“ řekl Kapitán a zapálil čerstvě ubalené brko.

Na palubách čínských útočných ponorek znovu zavládlo překvapení. Z reproduktorů zněla slavnostní hudba a monitory začaly zobrazovat logo společnosti Pong & Co.

„Soudruhu majore Chene, Bláznovi se podařilo nabourat do našeho komunikačního systému a vysílá k nám přímý přenos,“ mluvil operátor komunikace.

Firemní logo zmizelo z obrazovek a kamery zobrazovaly stoly plné jídla a láhví s všemožným alkoholem. Pak následoval dlouhý průlet nad hlavami účastníků zábavy, aby zastavil před samotným Kapitánem Bláznem.

„Majore Chene, tohle mají naši nepřátelé nejraději. Není nic nasraníhodnějšího, než z nepohodlí útočných plavidel sledovat zábavu vlastních nepřátel. Užijte si pozorování, jak parádně paříme. Připíjím na smrt všech bolševiků, zmrdi,“ zachechtal se Blázen, pořádně potáhl a pozdvihl lahváče k pozdravu.

„Tak ti mě fakt serou,“ zakřičel major Chen a rozkopl monitor před sebou.

„Soudruzi, takhle nemůže dál operace pokračovat. Jestli nechceme, aby nás vedení převelelo do nejbvzdálenějšího koutu Mléčný dráhy, musíme něco vymyslet. Cokoliv, ale nejdřív přivoláme posily,“ pověděl major Chen, když se trochu uklidnil. Jeho posádka opatrně šoupala nohama a přesouvala nepořádek způsobený vytočeným velícím pod stoly a do rohů.

„Soudruhu majore, ale co řekneme vedení?“ promluvil kdosi.

„Co bysme jim řekli? Blázen klade velký odpor, takže ať přihoděj i nějakou mimozemskou technologii. Máme očividně co dělat s velmi odolnou stavbou, kterou nemají na svědomí místní civilizace,“ odsekl major Chen.

„Rozkaz,“ jednohlasně zakřičela jednotka a majorův zástupce okamžitě navázal spojení s velitelstvím.

„Starý příteli, vypadá to, že se tu ještě pár dní zdržíme,“ pověděl Blázen během neustávajícího rozhovoru.

„Vůbec nevdá a nemusíš se za nic omlouvat. Matka má o zábavu postaráno, zrovna teďka sjíždí s Pongem virtuální porno. Ty vole, vůbec sem netušil, že může bejt až takhle ujetá,“ smál se Starý přítel a odložil prázdného lahváče, kterých na stole a různě po zemi bylo opravdu požehnaně.

„Asi by sis s ní měl někdy pořádně promluvit, ta baba bude mít určitě historek, že by vydaly na celej román,“ potáhl Blázen z jointu a usmíval se.

„Nejspíš máš pravdu,“ řekl Starý přítel a upil z láhve.

Karlose s Jackem probudil Kokotův hlas. Blázen a jeho host pozvedli hlavy od piv a opileckým pohledem pohlédli po robotovi.

„Můj vůdce, přihlulo dalších devadesát ponorek a rozmíst'ují kolem hory pravidelnou síť sond zatím neznámého účelu.“

„Achjo, můžou nás nějak ohrozit?“ zeptal se Kapitán.

„Můj vůdce, jsme stále v bezpečí, ale čím víc jich bude, tím větší bude problém je zlikvidovat. Potřebovali bychom nejlépe pomoc někoho zvenčí,“ odpověděl Kokot.

„Ty vole, to se mi moc nelíbí. Víš, že si naše problémy řešíme sami a hlavně si nemůžeme zavolat. Fakt si nic nenašel v tajným a v tom druhým tajným skladě, co by nám mohlo pomoci?“

„Můj vůdce, něco jsem našel, ale už je jich hodně a my bychom museli ponorkou ven.“

„Hm, Kokote, tak to máme menší problém, který musíme nejdřív promyslet,“ potáhl Blázen z jointu a nic ho nenapadlo.

„Kakapitáne, Čičíňani nanahodili vvlastní sisilový popole aa zazačali oodčečerpávat momořskou vovodu zeze vvnzniklýho pproprostoru,“ oznámil Frankův koktavý hlas.

„Franku, co to meleš?“ nechápal Blázen.

„Kakapitáne...“ začal mluvit Frank, ale přerušil ho Kokot, který už seděl u terminálu.

„Můj vůdce, Číňané zalévají vzniklý prostor syntetickým betonem.“

„Chceš říct, že nás chtěj pohřbít zaživa?“ odvětil zjevně rozrušený Blázen, který se začal uklidňovat balením špeka.

„Můj vůdce, je to poněkud drsnější přirovnání, ale ano. Zalévají nás do podvodní zcela nepropustné hrobky materiálem, který nás navždy bez vnější pomoci odřízne od světa,“ odpověděl zcela vážně Kokot.

„Takže sme to dopracovali až do prdele?“ zeptal se opatrně Blázen.

„Můj vůdce, zatím ještě ne, ale naše situace se lehce zkomplikovala. Asi se vrátím do skladu,“ řekl Kokot.

Major Chen zkusil navázat spojení se Základnou.

„Kapitáne Blázne, dávám vám 48 hodin, aby jste se čestně vzdali. Jinak budete vymazáni z povrchu zemského.“

Nějaký čas bylo radiové ticho, dokud Kapitán Blázen nepromluvil do čínské vysílačky.

„Ty vole, ty seš úplně blbej debil? Si jako myslíš, že sem nějakej pošahanej blázen, abych se vydal do vašich prašivejch bolševickéj pracek? Děte do prdele, kokoti pojebaný.“

Hovor skončil tak rychle jako začal a major Chen nevěděl, jestli má být víc uražený nebo nasraný od té arogance.

„Kapitáne, Starý příteli, pojd'te k obědu a vemte sebou ty dva opilce,“ promluvila do vysílačky Urgha.

Blázen pozvedl hlavu a uvědomil si, že nejspíš na chvíli usnul. Sehnul se pro brko padlé na zem a rozhlédl po pozorovatelně. Starý přítel klimbal, Jack s Karlosem měli rukama podepřená čelíčka, aby se jim neudělaly otlaky na obličejích a tvrdě spali.

„Kde je vůbec zbytek?“ zeptal se rozespale.

„Kapitáne, v jídelně a cpou do sebe míchaný vajíčka s párkem,“ odpověděla Urgha.

„To zní velmi lákavě, hned jsem tam,“ řekl Blázen a podíval se na hodinky, kolik vlastně uběhlo hodin od posledního rozhovoru s majorem. Ultimátum dvou dnů mířilo ku svému finiši.

„Kokote, jaká je situace?“

„Můj vůdce, jsme v jídelně.“

„Jo ty seš tam taky, já sem myslel venku ohledně toho sarkofágu.“

„Můj vůdce, odebral jsem nějaké vzorky a nyní běží v laboratoři analýza. Výsledky budu mít až za několik hodin, ale vypadá to, že máme co do činění s velmi urputným materiálem mimozemského původu. Bůh ví, kde k němu komunisti přišli,“ odpověděl Kokot.

„Dobře, za chvíli jsme dole,“ ukončil Blázen rozhovor a šel probudit spáče.

„Synáčku, ty vypadáš vyřízeně,“ přivítala stará dáma příchozí do jídelny.

„Vajíčka jsou na pánvičce, přílohy máte na stole,“ rozesmála se Urgha, když viděla skupinu čtyř zombie.

„Moc se nesměj,“ odsekl Jack a otevřel láhev s Karlosovým absinthem.

„Doktore, ty si taky bez spojení?“ zeptal se Blázen palubního doktora, který zrovna nebyl pod vlivem své oblíbené psychedelické drogy.

„Kapitáne, předpokládám, že Muskové jako vždy zaregistrují naše zmizení a přiletí nám pomoci vyřešit tento malý problém,“ odpověděl a pustil do krevního oběhu dávku kyseliny.

„Tak to taky doufám,“ řekl Blázen, zapálil brko a šel prozkoumat vajíčka.

„Můj vůdce, čínští soudruzi právě dokončili svoji operaci a naše základna je zcela hermeticky oddělena od okolí syntetickým betonovým krytem,“ řekl Kokot, kterému pípla v hlavě zpráva z laboratoře.

„Takže jsme definitivně odříznuti od světa,“ konstatoval Blázen, potáhl z brka a sáhl po lahváči.

„Soudruhu majore, z velitelství přišla zpráva, že zde máme nechat hlídky a okamžitě se s většinou ponorek vrátit do přístavu,“ promluvila obsluha komunikačního zařízení.

„Zrovna teď, když je máme konečně v kleštích, ze kterých se nevyškubnou. Co se vlastně děje?“ řekl Chen.

„Soudruhu majore, podle hlášení to vypadá, že máme mnohem větší problém než je Kapitán Blázen. K Zemi se blíží neznámá gigantická flotila a prozatím nereaguje na jakékoliv žádosti o spojení,“ řekl voják.

„Tak to vypadá, že bude válka. Necháme tu šest ponorek a zbytek se ihned vrátí. Poletíme do vesmírný bitvy,“ pověděl pomalu major Chen a začal vydávat patřičné rozkazy.

V čínském ústředí vládlo napětí. Dorazil čínský prezident a celé ústřední politbyro s nejvyššími armádními vůdci.

„Soudruzi a soudružky,“ začal prezident proslov, „stojíme před největší hrozbou od dob Hungských válek. K naší vzácné domovině se blíží ohromná armáda neznámých útočníků, kteří odmítají jakékoli žádosti o komunikaci. Musíme uvést veškeré ozbrojené síly do nejvyšší pohotovosti.“

V jednací hale u oválného stolu zavládlo ticho. Všichni dobře věděli, o co kráčí. Válka přichází.

„Soudruhu prezidente, za generální štáb potvrzuji, že většina našich složek je připravena. Právě nyní v oblasti Kuiperova pásu rozmístíme největší bitevníky. Můžeme přepnout obraz,“ postavil se jeden z generálů a zapnul ohromnou obrazovku.

Přímý přenos z velitelského můstku bitevníku ukazoval mohutné čínské lodě strategicky rozmístěné před pásem.

„Soudruhu prezidente, veškeré naše atomovky jsou připraveny a čekáme na nepřítele, abychom ho mohli jménem komunistické strany rozdrtit v prach,“ ohlásil velitel operace z křižníku.

„Soudruzi, jsme s vámi a věříme, že vítězství bude naše,“ odpověděl prezident a zsalutoval. Celý jeho štáb ho následoval a všichni salutovali i ve chvíli, kdy z hromady vesmírného kamení vylétly velké temné lodě.

„Při všech svatejch hovnech, co to kurva je?“ řekl nějaký vystrašený hlas.

„Tak to bych taky rád věděl, okamžitě začněte střílet!!!“ vykřikl prezident.

Celá flotila čínských kosmických bitevníků vypustila ohromný počet jaderných střel, které neúprosně zaměřily k nepřátelským lodím. Už to vypadalo, že velitel a pozemský štáb začne jásat, ale nedošlo k tomu, protože cizí lodě odpověděly protiútokem.

Paprsková děla neomylně rozřezávala přibližující střely a část pozornosti jejich obsluha zaměřila směrem k bitevníkům.

Všichni v přímém přenosu sledovali velmi rychlý konec, během kterého byla čínská flotila rozřezána na kostičky velikosti krabiček od krbových zápalek. Včetně posádek, materiálu a několika lodí s novináři nejvýznamnějších deníků Sluneční soustavy.

V generálním štábu čínské komunistické strany zavládlo ticho.

„Soudruzi, jsme v prdeli,“ řekl stručně prezident a padl zdrcen do křesla.